

DE JAPANSCH E WALSMUIS.

In den laatsten tijd gaan er verschillende stemmen op tegen het houden van dieren in gevangenschap. Veel van hetgeen er in die richting beweerd wordt, is echter wel wat overdeven; veel echter is volkomen waar. We behoeven nog niet eens te wijzen op de ongelukkige vink, die in een kooitje, waarin hij zich nauwelijks kan draaien, opgehangen tegen een muur in een halfdonkere steeg, zijn treurig bestaan moet voortsleepen, of op de eenzame goudvisch, die in het benauwde kommetje alijdurende vergeefsche pogingen doet, om door den belemmerenden glaswand heen te zwemmen. Neen, ook voor dieren, die het in vergelijking véél beter hebben, is de gevangenschap een ware kwelling. We denken hier aan de siervogeltjes, zooals die bij duizenden tegelijk gevangen, van uit hun warm, zonnig vaderland naar onze koude oorden gevoerd worden, om in een kooi — wél een luxe-kooi, maar toch nog een veel te benauwd, salon of huiskamer van den meer gegoeden vogelliefhebber op te vroolijken. Wij denken aan den eekhoorn in zijn afschuwelijke draaikooi, en zoovele andere dieren, voor welke de gevangenschap een echt-onnatuurlijke toestand, een kwelling is.

Voor natuurvrienden, die gaarne het intieme leven van de dieren meer van nabij willen gadeslaan, is het daarom een gelukkige omstandigheid, dat er dieren zijn, waarvoor de gevangenschap volstrekt geen marteling is. Zonder eenige gewetenswroeging mogen we een zoetwater-aquarium aanleggen, onze hoenderrassen veredelen, de honden- en paardensport beoefenen.

Onder de zoogdieren, die nagenoeg zonder onkosten, zonder last, zonder ruimte in te nemen gemakkelijk in gevangenschap kunnen worden gehouden, voor welke de toestand van gevangenschap zelfs als het ware de eenige mogelijke en goede is geworden, en die er dan ook hun volkomen vroolijkheid in bewaren, behooren de bekende witte muizen en ratten.

Intusschen, juist omdat ze zoo bekend zijn, worden ze niet zoo dikwijls meer gehouden. We willen daarom onzen lezers een en ander meedeelen over een minder bekende variëteit van deze knaagdieren, de Japansche walsmuis.

Dit vroolijke diertje is ongeveer even groot als de gewone witte muis, maar bont gekleurd, n.l. wit met groote licht-bruine of grijze vlekken. Zijn naam ontleent het aan de eigenaardige gewoonte van gedurig met verbazingwekkende snelheid in de rondte te draaien. Meestal doen ze dit naar links, en soms zóó vlug, dat men aan de draaiende massa geen kop of staart meer kan onderscheiden. Dikwerf walsen er twee tegelijk in één kring, en sluiten ze daarbij zóó met kop en achterlijf tegen elkaar, dat men één samengesmolten massa meent te zien draaien. Als ze er eenigszins kans toe zien, nemen ze bij die zonderlinge beweging een of ander voorwerp, b.v. een stukje brood, of, wat nog droller is, een confrater als middenpunt aan, en rennen daar in duizelingwekkende vaart omheen.

Uit dit oogpunt is de walsmuis al meer dan eens het voorwerp geweest van wetenschappelijk onderzoek; verschillende geleerden hebben de reden van hun zonderlinge gewoonte pogen op te sporen, intusschen zonder eenstemmig resultaat. Zeer waarschijnlijk is het echter, dat de oorzaak moet gezocht worden in een anatomische afwijking van het gehoororgaan.

Hun verdere bewegelijkheid is in overeenstemming met hun dansvaardigheid, want ze zitten haast geen oogenblik stil. Ze telen gemakkelijk voort, en brengen telkens 3—5 allerleukste jonge diertjes ter wereld; waarmee de ouden aardig omspringen. Vooral de eerste „danslessen” zijn de moeite waard.

Zooals ook bij andere muizen het geval is, worden er altijd meer wijfjes dan mannetjes geboren. Het is raadzaam, deze laatste niet van de wijfjes af te zonderen, daar ze dan zeker met elkaar gaan vechten, iets wat ze toch gaarne doen, en waarbij vooral de staart het altijd moet ontgelden. De wijfjes leven echter, wanneer men ze afzonderlijk zet, steeds in de beste harmonie. Wie dus de diertjes zou willen houden zonder „last” te hebben van een aanhoudende vermeerdering, zou zich kunnen vergenoegen met eenige vrouwelijke exemplaren.

Het beste is 't, op den bodem van hun verblijf, dat men natuurlijk op de bekende wijze met laddertjes enz. kan versieren, turfmolm (b.v. van een fijngewreven losse turf) te strooien. Deze stof absorbeert het best de geur der faecaliën, waarom het dan ook, uit een hygiënisch oogpunt, in sommige closet-inrichtingen met succes gebruikt wordt. De reuk wordt er tot een minimum door gereduceerd. Als men ze een eenigszins ruim hok geeft, werpen ze bij het walsen de turfmolm in een kring op, zoodat de dansplaats als een gladde cirkelvormige plek goed te zien is.

Ze slapen gaarne in een afzonderlijk hokje, waarvoor b.v. zeer goed een wijdmondsche stopflesch kan dienen. Voor den nestbouw mogen echter geen watten of ander langvezelig materiaal dienen, daar ze hierin bij het walsen zeer licht met een poot zóó sterk verward raken, dat die geheel wordt afgebonden en afsterft, als men het ongeval niet tijdig ontdekt en de knellende draden met een fijn schaarje losknipt. Het beste is 't ze daarvoor flanel te geven, in kleine vierkante stukjes geknipt (niet gescheurd, omdat er dan altijd lange draden aan blijven hangen). Met grooten ijver slepen ze die in hun nest, om, zoodra het te warm wordt, het overtollige weer te verwijderen.

Geeft men ze verder brood met een weinig melk, en af en toe wat vogeltjeszaad, en laat men ze ook eens nu en dan een wandeling buiten de kooi maken (de dieren zijn zeer mak, en denken er niet aan te ontvluchten), dan heeft men in alle voorwaarden voor een gelukkig muizenbestaan voorzien.

A. Z.

DE BEVERS VAN HET GROSSKÜHN AUER MEER BIJ DESSAU.

DE LAATSTE OVERLEVENDEN VAN EEN UITSTERVEND DIERENGESLACHT IN EUROPA.

De bever is tegenwoordig in Duitschland zoowel als in verscheidene andere landen van Europa, in welks wateren hij voorheen veelvuldig voorkwam, zoo goed als uitgestorven. De kostbare pels en de schade, die het dier door afknagen en vellen van boomen aanrichtte, bewogen de menschen den bever ijverig te vervolgen en hem zooveel mogelijk uit te roeien. In Duitschland zijn er nu nog slechts aan den middenloop der Elbe n.l. in Anhalt te vinden, waar zij dan ook met zorg tegen verdelging beschermd worden. Door hare eigenaardige bouw-inrichtingen zijn de bevers zeer belangwekkend. Zij richten op plaatsen, waar zij zich ongestoord ophouden in of langs het water, uit aarde, slijk en schelpen de zoogenaamde beverkasteelen op. Deze hebben den vorm van wal- of koepelvormige heuvels en hebben onder den waterspiegel eenen ingang, die leidt naar het woonruim, dat zich in het midden bevindt.

Noordwestelijk van Dessau ligt het kleine Grosskühnauer